

Măi bădiță floare dulce

(doina)

Doina este o specie a liricii populare caracteristică folclorului românesc în care omul, în directă relație cu natura, își exprimă sentimente de dor și de jale. Doinele pot fi: de dragoste, de cătănie, de înstrăinare, păstorești, de haiducie, despre soartă și noroc.

Creția „măi bădiță floare dulce” e o doină de dragoste și de jale: fata își exprimă sentimente de iubire față de cel drag pe care îl numește „bădiță”. Ea spune că, oriunde l-ar găsi, l-ar smulge și l-ar duce acasă, l-ar răsădi în grădină, l-ar secera, apoi l-ar face stog(căpiță) și l-ar îmblăți, l-armăcina, l-ar frământa și l-ar da inimii ei.

În doină ca în orice creație lirică se exprimă niște sentimente. Specific doinei este faptul că sunt puse în evidență puternice trăiri umane. Acestea sunt exprimate cu discreție, dar în același timp cu forță. Se observă o anumită gradare în intensitatea acestora: la început l-ar secera „cu milă”, apoi l-ar îmblădi „cu drag”. Totul culminează cu versurile finale unde dragostea plină de jale este exprimată în mod direct: „Și te-aș da inimii mele/Să se stâmpere de jale.”

Fiind o doină populară apar teme și motive specifice folclorului. Comuniunea dintre om și natură e o temă care apare destul de des; autorul anonim trăiește în mijlocul unei naturi căreia îi cunoaște semnele și prin intermediul căreia își exprimă sentimentele.

În doină sunt prezentate în mod simbolic realități ale lumii rurale.

Se remarcă aici cuvinte care exprimă îndeletniciri specifice satului: a răsădi, a măcina, a secera. Se realizează aici o surapunere între drumul pâinii și împlinirea dragostei prin căsătorie pentru că așa cum pâinea este hrană sacră pentru trup tot astfel dragostea e hrană pentru suflet.

Figurile de stil și construcția poeziei sunt și ele specifice folclorului. Pentru că doina este o exprimare concentrată în profunde trăiri figura de stil dominantă este metafora: cel iubit este „floare”, „morișca de argint” reprezintă inima plină de dragoste curată; inelele sunt simbol al căsătoriei. **Apar de asemenea enumerații și repetiții(des de întâlnite în creațiile populare).** Se remarcă enumerația de verbe la condițional-optativ(aș răsădi, aș măcina, aș secera, aș smulge) prin care se exprimă

dorințele fetei. **Repetiția** conjuncției „și” la început de vers arată multitudinea gândurilor exprimate, **dă ritm poeziei și accentuează impresia de armonie a textului.**

Poezia este o adresare directă accentuându-se astfel impresia de autenticitate și de forță a sentimentelor exprimate; se remarcă astfel interjecția de adresare „măi”, substantivul în vocativ „bădiță” și pronumele personal de persoana a II-a, singular, „te” repetat pe tot parcursul poeziei.

Limbajul folosit este limbajul popular în varianta lui solemnă și se caracterizează prin simplitate și armonie. Se remarcă regionalisme(stog, a îmblăți), cuvinte și expresii populare.

Prezența diminutivelor este specifică doinei: cuvântul „bădiță” arată dragostea pe care fata o poartă băiatului.

Elementele de versificație sunt specifice creației populare.

Textul nu este structurat în strofe, versurile sunt scurte și inegale, e utilizat ritmul trohaic, rima împerecheată se împletește cu monorima.

Doina are și ea trăsăturile generale ale creației populare: **autorul este anonim și colectiv, există mai multe variante, se transmite pe cale orală, apare sincretismul(se împletesc mai multe arte, literatura și muzica pentru că doina se cântă).**

Creația „Măi bădiță floare dulce” este o doină populară pentru că are toate trăsăturile specifice acestei specii literare, care aparține genului liric în versuri în literatura populară.